

МАРИНА МАРТОВА

ИЗВРАТЕНЯК

Превод от руски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Веднага щом слънцето стопли въздуха, аз откачих разузнавателните модули и ги отпратих в различни посоки. На север един от тях откри температурна разлика и следвайки указанията ми, поге по градиента. Това бе сторено навреме. Концентрирах се върху предаваната от модула информация и засякох лавов език, който бавно течеше направо към мястото, където растяха.

Нощта комай е била студена. Малък къс от тялото ми беше замръзнал и умрял. Отделих го и преместих разлагашите се тъкани в сервомодула. Дойде за добро — тъкмо не ми достигаше за осъществяване на замисъла, така че не се наложи да жертвам от живата си плът, която и без това нарастваше твърде бавно. Недалеч от лавовия поток спрях модула и разпраших загиналата тъкан. Разузнавачът тутакси ми предаде картината на стремително поникващи от частиците бивша моя плът жилави филизи скрун — единственото растение, способно да спре лавата.

Още не бях изучил достатъчно добре северните и южните райони. Прадителят ми — както и няколкото поколения негови предци — бе разположил основната маса свое потомство на изток от себе си. Той бе натрупал данни предимно за тази посока и ние тъкмо нея наследихме. За да не ни лишава от приоритетни хранителни вещества и важна информация, прадителят беше спестил подробностите за севера и юга. С този необходим минимум аз оцелях трудно, но нямам лоши чувства към прадителя. Предците на неговите партньори за размножаване винаги бяха обитавали онези територии, затова пазеха за изтона маса противоречиви и вълнуващи сведения. Ръководейки се от тях, би следвало да не припарвам на изток, но изглежда заедно с плътта си прадителят ми бе предал и своето безумие.

Въпреки това аз запазвах здрав разум по отношение на важните неща. Преди да влагам сили да разузнавам изтона, следваше да оставя собствено потомство.

Днес се чувствах като никога силен. Разполагах със сложни и разнообразни ловни модули. Те бяха пръснати по цялата ми територия, като събираха за мен хващащи на скрун, ловяха флаи във въздуха и дебнеха дребните взуми пред хралупите им. Под дневното слънце

тялото ми растеше и се покриваше с нови гнезда за модули, от които да се пъпкува. Сред модулите имах вече няколко партньорски и даже три репродуктивни. Ала размножаването е сериозна и отговорна крачка, затова засега не бързах с нея.

Но дори сега не забравях, че някой ден тялото ми ще стане прекалено тромаво и бавнорастящо, твърде огромно и слабо пъпкуващо модули, които да го изхранват, даже пресявайки цялата околност. Такъв е краят на всекиго от нас. С помощта на разузнавачите си неведнъж бях наблюдавал свои престарели събратя, които бавно гаснеха от глад. За нещастие, нямах полза от смъртта им, мъртвата им плът не ми вършеше никаква работа. Местата на умрелите дълго остават белязани от гъсти струпвания на скрун. Намирам това за обидно — да умираш, след като толкова много си научил за околнния свят, започнал си да задаваш най-сетне нужните въпроси... а не са ти останали сили да споделиш с някого цялото това знание.

На следващия ден усетих, че тялото ми е пораснало още малко. Време беда изпратя партньорските си модули към другите разумни. Все пак изчаках, за да отгледам по-грижливо един от тези модули, комуто бе отредено да пренесе не само плътта на партньора, но и информация от него. Гласях този си пратеник до пъпчивия разумен, който бе най-далеч на изток от мен. Пак там възнамерявах да посадя децата си.

Когато партньорските модули започнаха един след друг да се завръщат и да влизат в гнездата си, изпитах остра вълна от наслада. Подобни усещания не бях изпитвал нито от богатата храна, нито от лъчите на изгряващото слънце, които толкова меко докосват снагата ми призори. Ала най-върховното удоволствие настъпи, когато пристигна специалният пратеник, носещ информационния блок. Това бе радостта и от продължението на рода, и от поемането на нови данни.

Да! Сега знаех със сигурност, че далеч на изток вече няма разумни, макар че преди са обитавали онези места, за което свидетелстваха изсъхнали масиви от скрун. Освен това паметта на партньора, макар и откъслечна, ме предупреди за някаква голяма опасност там, но навярно и голяма мъдрост, която може да се открие. След като научих това, започнах още по-грижливо да отглеждам и

екипирам репродуктивни модули, осигурявайки потомството си с всичко потенциално необходимо. За щастие в момента бях достатъчно силен, за да го сторя. Мило е да даваш нов живот, когато разбираш, че има за какво да се живее.

Следедно денонощие тялото ми поиска да продължа да се размножавам, но аз превъзмогнах този импулс, за да се съсредоточа върху отглеждането на огромен разузнавателен модул за проучване на източка. Той трябваше да преодолее разстояние, няколко пъти по-голямо от обичайното. За тази цел дори пожертвах далечната моментна връзка, като реших да разбера резултатите, след като модулът се завърне. Накрая откачих модула от гнездото му и то тогава, когато до залеза на слънцето оставаше много време. Чаках дълго. Денят премина. Разузнавачът не се появи. До последния слънчев лъч отлагах заравянето си в почвата и чак по здрач се примирих със загубата на модула. Нощният студ убиваше всичко, останало отделено от снагата ми. Вече бях губил много ловци по този начин, ала онези загуби само съкращаваха живота ми, а този път заедно с разузнавача сякаш се лиших от смисъла на съществуването си.

На следващия ден разпратих ловци във всички посоки и се заех с усилено хранене, за да се подгответя за ново далечно разузнаване. И неочекано усетих, че отписаният модул се връща към гнездото си. Не бих могъл да го объркам с нещо друго — беше твърде голям. Бе редно да го блокирам, докато не разбера, къде е пренощувал. До мен стигаха отвратителни слухове за някои разумни, способни да прибират чужди модули. Нямах вяра на такива... но, в края на краищата, партньорите по размножаване правят тъкмо това, за да върнат на прародителя къс от плътта си и данни за мястото на обитаване. Ала употребата на универсалното гнездо за никакви други, неразмножителни цели, бе никак извратена...

Не блокирах модула. Оставил го да се скачи и започнах да приемам информация. Чужда информация, записана не от него самия. В записа имаше много прекъсвания и липсващи фрагменти и той се отнасяше за доста по-предишно от вчеращния ден време. Данните се оказаха твърде необикновени, за да ги усвоя веднага.

Впрочем собствените записи на модула се бяха съхранили, което донякъде ме успокои. Дълго разглеждах еднообразния пейзаж на източните земи. Имаше много взуми и никой не ги ловеше. Местността постепенно стана съвсем пустинна... после на хоризонта се появи разумен. Трудно прецених размерите му, видя ми се прекалено грамаден, за да го приема и обясня. Но наистина беше огромен, приближаващият се разузнавач показа това. Бе не само грамаден, но и стар. Ужасяващо стар и изтощен.

В съзнанието ми сякаш се срути някаква бариера и аз започнах да приемам сведенията, които това странно същество бе записало в разузнавача ми.

Този разумен наистина се беше научил да присъединява чужди модули, да чете от тях информация и да записва своя. Искаше да научи и останалите от своя вид на същото. Изглежда, бе мотивиран за това от онази жажда за знания, която и на мен самия не ми даваше мира. Идеята за обмяна извън размножителния акт толкова ми допадна, толкова ме увлече, че престанах да я възприемам като извратена. Та ние толкова малко успяваме да изследваме през живота си... Малък участък, според обсега на разузнавачите. А колко малко споделяме и колко малко помним от това, което са научили другите — най-вече собствените ни прародители и техните предци. Както и откъслеци информация, получени от партньорите. Ала ако започнем да споделяме един с друг наученото, ако обменяме информация ИЗВЪН размножителния процес... колко ли много неща ще ни станат достъпни...

Усетих все едно опарване от ловни хващащи — толкова силен бе шокът да разбера, че някога разумните са го правели. Около стареца живеело цяло селище разумни, които събириали информация отвсякъде и си я споделяли. Натрупали се толкова много данни, че по-дребните и твърде млади екземпляри вече не можели да ги осъзнайат в цялост. И старецът поел задължението да пази всички тези сведения. Не, тогава той още не е бил толкова стар, бил е велик и прекрасен, могъщото му тяло било покрито с множество модулни гнезда...

Аз разбрах как са го правели това с размяната на информация! Сега вече можех и себе си да преустроя така, че да прибирам чужди непартньорски модули. Разбрах също така защо източните разумни предпочели да забравят тези умения...

Отначало съседите сами пращали ловните си модули с храна към учителя, така че той да хвърли всичките си сили да пази натрупаната информация и да я осмисля. Ала един ден разумните достигнали зрялост. Те узнали всичко, което могли, хранителят на знания престанал да им бъде нужен. Тогава той се опитал да ловува сам. Но местността била изтощена, а старостта напредвала, отглеждането на нови модули ставало по-бавно. И той се научил да прихваща чужди. В предадената ми информация нямаше точни сведения как именно се прави това. Така всички съседни на стареца разумни вече неволно хранели някогашния си учител. Отначало той вземал от всекиго по малко. Ала този данък се оказал достатъчна причина съседите да заселват своите деца и внуци все по-надалеч от опасното място. Именно така, децата, внуците и правнуците. Учителят живял дълго, чудовищно и несъразмерно дълго. Всеки младок, заселил се неразумно близо, в края на краишата бивал обриchan на гладна смърт от стареца. Да, сега разбрах защо онази местност се слави като опасна... и като мъдра.

Старецът вече бе останал там съвсем сам. И бавно умираше. Бе твърде огромен и силен, за да умре бързо. Последното, което му бе останало, той беше вложил в записа на моя модул. За късмет бях направил разузнавача си с достатъчно голям капацитет.

След като преработих толкова много информация, усетих извънредно силен глад. Магнитната буря, против която тялото ми имаше защита, разстрои системите за ориентация на моите модули-ловци. Затова излъчих по-мощен сигнал, та да ги върна. Наслаждавайки се на обилната храна, обмислях, без да бързам посланието на стария учител, когато внезапно проумях как бих могъл да прехващам чужди модули. Бе направо очевидно, след като вече разполагах с части от паметта на учителя.

И всичко ми се стори изведенъж толкова лесно!... Ще изпратя модули към своите партньори и ще споделя с тях наученото за размяната на информация. Нека те решат дали да го смятат за извращение. Аз пък ще предам това знание на потомците си, така че те да имат възможност да се подкрепят. Но ето че сега се замислям: дали

всеки от нас, който може да привиква чужди модули, не ще започне да изтребва съседите си, за да оцелее сам?

Дали аз самият ще успея да се въздържа от това?...

Защо старецът ми предаде това послание? Дали е искал да ни помогне да направим нов опит, като се освободим от властта на предишните грешки? Или пък, умирайки, е пожелал да хвърли отровата си в света и да го разруши?

Усещам, че за обмисляне на тези въпроси ще ми потрябва не по-малко от цяло едно денонощие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.